

lovens indhold i øvrigt er i overensstemmelse med det fremsatte lovforslag.

Ved fremsættelsen af lovforslaget gav *justitsministeren* følgende begrundelse for de nye regler:

„Den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 448 d om *domstolenes internationale kompetence i ægteskabssager* stammer til dels fra den ændring i de processuelle regler, som fandt sted samtidig med gennemførelsen af den nugældende lov om ægteskabs indgåelse og opløsning i 1922. Som der nærmere er redegjort for i bemærkningerne til lovforslaget, er bestemmelsen imidlertid i strid med de grundsætninger, som vi i øvrigt plejer at følge her i landet, og jeg fandt det derfor naturligt at tage spørgsmålet om en ændring af loven op, da problemet blev rejst af mine kolleger i de andre nordiske lande. Det er da også lykkedes at opnå fuldstændig overensstemmelse med det forslag, som fremsættes i Norge i disse dage. Derimod har det ikke været muligt for Finland og Sverige at bryde så radikalt med de grundsætninger, man i disse lande følger inden for den internationale privatret, at der har kunnet opnås fuldstændig retsenhed. Der er imidlertid grund til at tro, at de forslag, man venter at nå frem til, i deres praktiske virkninger vil komme til at ligge nær op ad det danske og norske lovforslag.

Den vigtigste ændring i forhold til gældende ret er, at der nu under visse betingelser åbnes mulighed for at anlægge ægteskabssag i Danmark, når blot sagsøgeren har bopæl her i landet. Det er jo i vor tid desværre således, at *flygtninge*, herunder politiske flygtninge, langt fra er et ukendt begreb. Der kan, selv om en flygtning har opholdt sig i længere tid her i landet, være forhold, der bevirker, at han ikke bliver naturaliseret, og det er efter min mening i hvert fald ikke rimeligt at gøre hans adgang til at få separation eller skilsmisse ved dansk domstol afhængig af, om han har erhvervet dansk indfødsret. Ikke mindst for disse personer vil den regel, der foreslås i § 448 d, nr. 2, få betydning. Jeg tror, at det samtidig er lykkedes at give bestemmelsen en sådan udformning, at Danmark ikke med rette kan blive betegnet som et „skilsmiseland“ — noget, naturligvis ingen ønsker.“

Lovforslaget mødte ved dets 1. behandling velvilje fra alle partiets side. Flere af ordførerne udtrykte dog betænkeligheder over den som § 448 d, stk. 1, nr. 2, foreslåede bestemmelse, der befrygtedes at kunne give anledning til misbrug. Under forhandlingerne i det udvalg, hvortil lovforslaget henvistes efter 1. behandling, udtalte justitsministeren imidlertid i et samråd, at han ville mene, at domstolene i tilfælde, hvor det må anses for tvivlsomt, om sagsøgeren har en fastere tilknytning til landet, vil statuere, at den pågældende kun har haft ophold her i landet, men ikke bopæl og derfor ikke vil kunne påberåbe sig den nævnte adgang til at anlægge ægteskabssag.